

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськ. Робітнич. Домі, на роні вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St. Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

НОТАТКИ Й ЗАМІТКИ ДО ЗІЗНАНЬ ЕФРЕМІВЦІВ НА СУДІ.

ЯК ЕФРЕМІВЦІ ДІЛИЛИ УКРАЇНУ МІЖ ПОЛЬЩЕЮ І НІМЕЧЧИНОЮ.

22 березня найвищий радянський суд допитував одного з головних керівників "СВУ" — Дурдуківського, завідавача 1-ої трудової школи ім. Шевченка в Києві.

На запитання прокурора Михайлика, які плани "СВУ" були в зонішній поліції, Дурдуківський відповідає:

Намічалось такі комбінації: поділити Україну між Польщею й Німеччиною, дати під польський протекторат Правобережжю, а під німецький — Лівобережжю України... Мова йшла про віддачу України Польщі, або Німеччині в певну неволю.

А "Ліга Бритійських Українців", для якої ССС збудував місток з Канади через Велику Британію на Україну, хоче віддати Україну британському капіталові, зробити з України другу Індію.

АЖ НА СУДІ "ПЕРЕКОНАВСЯ".

Гребенський, син священника, учитель географії, працював в школі Шевченка під проводом Дурдуківського, на запитання прокурора Ахматова, якийого переконання тепер, відповідає:

"Я дійсно побачив, що ми боролися не за визволення України, а за це більше пригноблення нашого народу, визволеного радянською владою. Я цілком свідомо визнаю свою провину... Тепер я бачу, як на Україні розвивається справжня українська наука під проводом комуністичної партії, що розвивається українська академія, інститути, дослідні катедри, що наукові величезні експедиції ведуть широкі дослідження, на Україні дійсно й пішню росте українська наука, з'являється українська книжка, що могутнім потоком заливає всю Україну, йдучи до широким мас. Український театр досяг нечуваного розвитку. Я переконався, що радналада цілком правильно розв'язує національне питання".

Ось то цікаве! Нікому і в голову не могло прийти, щоб з лави оскражених радянського суду так далеко було видно! Ходив собі чоловік на воді, нічого не бачив, тільки "спасительку" польську шпяху та ще трохи Німеччину. А посадили під суд, тоді побачив цілий радянський світ.

ПІДСУДНА ТОКАРІВСЬКА НЕ ТІЛЬКИ САМА БАЧИТЬ, АЛЕ Й ДРУГИМ ПОКАЗУЄ.

Після Гребенського суд допитує Токарівську, також учительку школи Шевченка. Дурдуківський, як бачимо, широкі працював, як завідавач, щоб "національно-освідомити" учнів.

Розповівши ціле своє "заблудження", Токарівська на закінчення заявляє:

"Аналіза всієї моєї роботи, мого життя і роботи нашого шкільного гуртка привела мене не тільки до засудження... Це занадто мале слово, що не вміщує всього того, що я хотіла б сказати. Вся наша робота і життя, вся ідеологія в цілому, вся ця зрада, цей злочин — заслугоує не тільки на засудження. Тут є іронія і прізриство. Я відверто і цілком широкі скажу, що я трагічно пережила весь цей період. Мені хотілось лиш одного — припинити надалі цю зраду, це шкідництво, це страждання... Я не можу з цього місця не звернутися до вчительства. Я не хочу звертатися до всього вчительства, бо знаю, що велика частина його давно пішла за радянською владою. Я маю на увазі ту частину інтелігенції, що ще вагається, не довіряє радналаді, що залишається непозлітною. Отже, я маю звернутися до саме цієї частини інтелігенції з закликом проаналізувати наш процес, бо я глибоко переконана в тому, що аналіза може привести лише до одного — до спільної, одвертої широкі праці з радянською владою, на чолі якої стоїть комуністична партія. Це моє останнє глибоке переконання, що я його хотіла б, щоб наша інтелігенція почула".

Що до цього можна додати? Хіба — лише пізно, ніж ніколи. М'якво, що на це скаже сусівська "інтелігенція" в Канаді? Вони крім скажених лайки та паршивенької "бренхі" — нічого іншого сказати не спроможеться... Бо ж вона не інтелігенція, а "інтелігенція".

ГЕРМАЙЗЕ КАЖЕ, ЩО ВИННИЧЕНКО ОББИВАВ ПОРОГИ ГЕТЬМАНА.

Надто цікаві зізнання дає православний соціал-демократ Гермайзе, один з п'яти стовпів, на яких стояла "СВУ".

На запитання тов. Любченка, яка партія дала найбільше контрреволюціонерів, Гермайзе заявляє:

"Я казав, що українська соціал-демократія дала Петлюру. Цим усе сказано. Тобто, дала українських контрреволюціонерів більше, як соціал-федералісти".

Розвивайте широку кампанію за членами до ТУРФДім!

ЦВК ТУРФДім проголосив півторарічну кампанію за новим членством до ТУРФДім — другого півмісяця в квітні й цілий місяць в травні. Кампанію удару, кампанію сполучену з розяснючою кампанією злочинної діяльності петлюрівщини всіх її відділків в старому краю й в Канаді.

Всі відділи наших організацій, все членство повинні цю кампанію розвинути, не пропускаючи ані одної неділі, ні найменшої нагоди, щоб сканкати робітників своєї місцевости на масові мітинги, пояснювати їм теперішнє положення в цілому світі, а зокрема, на основі зізнань на суді ефремівців, що їх ми друкуємо в нашій газеті, висвячувати робітникам і фермерам цілу ганебну історію петлюрівщини. (Найкраще про неї оповідає бувший Петлюрів міністер Ніковський.)

20 квітня цього року минає 10 літ, як Петлюра заключив у Варшаві ганебний договір з Писудським, яким віддавав йому Україну по Дніпро, тобто признавав Польщі кордони з 1772 року, яким віддав Польщі Східну Галичину. Бо коли рада амбасадорів у Парижі вирішувала долю Галичини 14 березня 1923 р., то вона поклалася на ту продажну угоду петлюрівщини. Ця продажна угода Петлюри привела на весні 1920 року до наступу польської шпяхи на Київ.

Тільки організованою силою зможуть працюючі поставити належний опір всім своїм ворогам! Тільки в організації можемо ми навчитися розуміти сучасне міжнародне положення. Тільки в організації можемо ми створити свою справжню класову школу, через яку навчимося розбирати всю теперішню хитру механіку капіталістичного визиску.

Організовані працюючі — сила. Неорганізовані — вони ніщо. Ворог нечисленний, але міцний, бо він організований. Робітництво й бідне фермерство — це основна маса населення, населення, що своєю працею всіх кормить, одягає, оґріває, дає їм розкоші, а само жне голодне, холодне й не має де голову приклонити, де на кусок хліба заробити — бо та основна маса неорганізована.

Чому? Щоб розуміти причину всего того лиха — треба вчитися. А вчитись можна тільки у своїй робітничо-фармерській організації. Щоб боротися з тим лихом, треба бити не організовану. Тому всі робітники й бідні фермери повинні громадно лучитися до своїх робітничо-фармерських організацій!

Ми кличемо всі наші відділи до активної організаційно-освітньої праці як внутрі організації, так і на зовні! Ми кличемо українське робітництво й бідне фермерство ставати членами ТУРФДім, його Жіночої Секції та Секції Молоді!

Проводячи кампанію за членством до ТУРФДім, не забувайте й про свою пресу. Поширюйте між робітниками "Українські Робітничі Вісті", між фермерами "Фармерське Життя", між робітниками й фермерами "Робітництво", між молоддю "Світ Молоді"!

БУДУЙТЕ СВИДОМУ КЛАСОВУ АРМІЮ ПРАЦЮЮЧИХ!

М. Шатувальський, секр. ЦВК ТУРФДім.

Далі Гермайзе стверджує: їздили до Денкіна заключувати угоду й дуже МНР-івці бідкалися з непорозуміннь з Денкіним. Ого поганій Денкін! Не хотів лучитися з українськими соціал-демократами.

Любченко читає в суді листа Полтавця-Острияниці, гетьманського адютанта "до персональної уваги" Винниченка. У відповідь на цей лист, Гермайзе заявляє:

"Я пам'ятаю, як Винниченко оббивав пороги у гетьмана і як він про це докладав ЦК УСФ".

Далі Гермайзе говорить, що хоч Винниченко називав Острияницю "слинявим генералом", то проте пороги оббивав.

НАМІНЬ ПРИВ'ЯЗАНИЙ ДО ЛЮДИНИ, ЯКА ХОЧЕ ПЛАВАТИ.

На суді часто зачитують цікаві нотатки з щоденника Ефремова. У нєму він називає українську академію "стервом", у нєму він висміває Дніпрельстан, у нєму він, нарешті, нападає на Михайла Грушевського. Ефремов пише, що йому дуже хочеться "платонити в сім бороду" Грушевського за те, що він є в'їрний радянській владі. (Гляди про це на першій сторони цього числа "УРВ".)

"Неодмінний" секретар ВУАН Кримський і "неодмінний" секретар Всесоюзної Академії Наук Ольденбург, якого викинули минулого року з лєнінградської академії, змовлялися навіть скомпromітувати Грушевського. Але про це ми скажемо більше пішим разом.

Любченко питає Гермайзе, як він міг одночасно на зборах або в пресі обстоювати диктатуру пролетаріату, бути вдоволен з соціалістичного будівництва і... провадити таку гідку контр-революційну роботу.

Гермайзе відповідає, що "це той камінь, привязаний до людини, яка хоче плавати. Коли не відірвати цього каменя, то людина, безперечно, потоне".

І справді на тому процесі тонуть останки гідкої петлюрівщини. Хоч старається вона вже відірвати тепер каменя від своєї шії, та — пізно зоглядалася.

"УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС" ШУКАЄ ГЕРОІВ МІЖ ЕФРЕМІВЦЯМИ.

"Укр. Голос" шукає за героями між ефремівцями, як сліпа курка зерна і не може найти. В попередньому числі вчепився був за хвіст Ефремової "незалежної України", а в останньому числі вхопився за останню дошку рятунку, 22-літнього Матушевського, мовляв, "гідна постава студента Матушевського".

На запит оборонця свого, Володимирського, яке його теперішнє становище до "СВУ" і своєї минулої діяльності, то Матушевський відповів:

"Засуджую. Я вважаю, що був під впливом тих самих авторитетів Ефремова й інших, які, одверто говорячи, авторитетами для мене тепер не залишилися".

Отакій то шпик з петлюрівського "героя".

ХУЛІГАНСЬКИЙ НАПАД ПЕТЛЮРІВСЬКИХ СТУДЕНТІВ НА СТУДИНСЬКОГО.

Останні львівські газети доносять, що в четвер, 20 березня прийшло двох петлюрівських студентів до поміщення Наукового Т-ва ім. Шевченка й напали на академіка К. Студинського, голову Наукового Т-ва ім. Шевченка. Вони зажадали, щоб він підписав протест проти "червоного терору на Україні". Студинський відмовився й вони напали на него. Але Студинський не злякався, кинув одним напасником об землю, після чого вони втікли. Після цього Студинський заявив свою резолюцію з голови Товариства, якої Т-во не прийняло, але напитувало хуліганський вчинок петлюрівщини й висловило повне довір'я К. Студинському.

Кирило Студинський є членом Української Академії Наук в Києві.

ПЕРШІ ТРИ СТОВПИ КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ.

3 ПРОЦЕСУ КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНОЇ "СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ" В ХАРКОВІ.

(Стаття спеціально для "Укр. Роб. Вістей" т. М. Ірчана)

(Докінчення.)

АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА І КОНТР-РЕВОЛЮЦІЯ.

На трибуні для обвинувачених стає колишній прем'єр міністрів "високої директорії" Петлюри, член Центрального Комітету соціал-демократичної української партії і — найактивніший організатор та головний керівник автокефальної православної церкви на Україні. Це Володимир Чехівський. Високий, в окулярах, з дзвілким голосом. Першого вечора він умагається дуже докладно розкрити про свою революційну діяльність.

Перед Найвищим Судом Української Соціалістичної Радянської Республіки й бажав би показати всю мою революційну і контр-революційну діяльність.

І розказує. Довго, скучно, запитуючись на дрібних моментах. З його слів — це прямо великий революціонер і одночасно першої марки релігійник. Не той засліплений релігійник, що нічого окрім бога не знає. Ні, Чехівський називає себе марксистом, цитує Леніна і Маркса і одночасно говорить перед судом церковну проповідь. Такої "саламахи" з "соціалізму" і релігії я ще ніколи не чув. Так і думаєш: навщо цей чоловічок так по дитячому бавиться тут?

Державні і громадські обвинувачі дають ряд питань Чехівському. Часто саля вибухає сміхом, бо соціалізм Чехівського і релігійність ніяк не гармонізують. В кожному разі Чехівський не приховує контр-революційної діяльності автокефальної церкви на Україні і своєї роботи, як заступника голови президії "Спілки Визволення України".

Прокурор питає, чи знає Чехівський автокефального епископа Теодоровича.

— Знаю. Він зараз в Канаді або в Злучених Державах.

— А Свистуну ви знаєте?

— Чув про його. Це здається адвокат в Канаді.

Прокурор докладніше називає дійсну "професію" Свистуна, властиву й іншим українським патріотам Канади, особливо у відношенні до робітничого руху, і каже:

— Чи знаєте ви про існування такої контр-революційної організації в Канаді на чолі з Свистуном, керівником автокефалії, що зветься "Союз Українських Самостійників"?

— Ні, не знаю.

— А що ви скажете, що ця організація з своїм Свистуном тепер твердить, що ви і автокефальна православна церква не мали нічого спільного із "Спілкою Визволення України"?

— Значить і Свистун і та організація брешуть — відповідає Чехівський. (Засідання суду в неділю 16 березня 1930 ввечері.)

Володимир Чехівський, цей стовп автокефалії і контр-революції на Україні, а одночасно "соціаліст", "марксист" і член Центрального Комітету соціал-демократичної партії, визнає, що він молився і за царя Миколи II і за Петлюру. І в супереч твердженням закордонної контр-революції підкреслює, що:

— Українська автокефальна православна церква в напрямі політичного життя була складовою частиною "Спілки Визволення України". (Судове засідання в понеділок 17 березня 1930 ввечері.)

Після нього суд викликає ще двох видних діячів автокефаль-

ної церкви: брата Володимира Чехівського Миколу (попа і бувшого царського підполковника) та Товкача з Подляв. Микола Чехівський заявляє, що:

— Актив автокефальної церкви на Україні складався головним чином з петлюрівських офіцерів і повстанців (бандитів М. І.).

Другий автокефальний діяч Товкач яскраво викриває всю контр-революційну діяльність СВУ, зокрема за посередництвом автокефальної церкви.

— Автокефальна православна українська церква була контр-революційною напрямку і опиралася на багача-куркуля. Недобитки петлюрівщини вступали в автокефальну церкву, бо там можна було вести контр-революційну роботу.

Ці слова Товкача мововили переносити мене думкою на ті процеси хоч би і в Польщі, де на лавах обвинувачених політичних в'язні сидять покатовані, хворі, голодні, без права сказати слово правди, бо суд перепиняє їх. А тут, недобитки петлюрівської контр-революції не лише в прекрасних життєвих умовах, але ніколи не перепиняє їх ніхто, коли розказують про себе, свої переконання, свою роботу. І я левен в тому, що коли закордонна українська контр-революційна преса (особливо в Канаді і Злучених Державах) довідається про це, як члени СВУ засуджують свою злочинну роботу і відіраються від неї, обов'язково напише, що — "вони мусили так говорити, бо більшовики терором примушували, вимагали"... Суд же проходить на очах тисяч, його слухають через радіо сотні тисяч!...

КОГО СУДЯТЬ?

Кожний новий день процесу розкриває перед робітництвом, селіством і чесною трудовою інтелігенцією не лише всю ганебну діяльність ефремівської організації "Спілка Визволення України", але й усю злочинну діяльність "соціалістичних" та буржуазних партій і їхніх "народних" урядів на Україні, що вели боротьбу з Червоною армією від 1917 до 1921 років. Всі ці факти можуть глибоко переконатися в ганебності і злочинності всяких "Українських Народних Республік".

Тепер судять "Спілку Визволення України", а в дійсності, як потвердив бувший міністер закордонних справ Петлюри Андрій Ніковський — Спілку Повеолення України. Члени цієї організації змагали не лише повалити збройним повстанням радянську владу, але й віддати Україну чужоземному капіталові, тим самим поневоляти українські трудові маси.

Той факт, що до своєї організації члени Спілки Повеолення України помімо всіх старців не змогли завербувати ані одного селянина, ані одного робітника, найкраще свідчить про міць і авторитет радянської влади на Україні. Хто входив до СВУ? Бувши петлюрівські міністри, бувші офіцери, попи, поповські і дідичівські і куркульські синки. Тепер, перед пролетарським судом Радянської України й відповідають за свої злочини ці далекі від трудящих мас елементи. Відповідають за зраду українсько-го трудового народу, за зраду Української Соціалістичної Радянської Республіки.

М. Ірчан.
м. Харків 17 березня 1930 р.

Товариші! Приєднуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей"!